

Πώς η ασθένεια υπηρετεί την πνευματική ζωή

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=97907>]

Μη βλέπει η ιατρική τον άνθρωπο ως μηχανή, μονοδιάστατα, εγκλωβίζοντας τον άνθρωπο στα όρια της κτιστότητας και της θνητότητας, απομακρύνοντας τον Θεό, όπου μ' Αυτόν η ζωή και ο θάνατος χάνουν τη δραματική τους αντιπαλότητα και σχετικοποιούνται. Έτσι, αδυνατίζει η τραγικότητα του θανάτου και δημιουργείται η δυνατότητα για θετική αντιμετώπισή του. Ο χριστιανός δεν είναι απαραίτητο να περιμένει παθητικά τον θάνατο, αλλά μπορεί να τον δεχθεί θεληματικά και να μειώσει τον φόβο του. Όπως λοιπόν ο σωματικός θάνατος μπορεί να διακονήσει την πνευματική ζωή, έτσι και η σωματική ασθένεια, ο καρκίνος, μπορεί να υπηρετήσει την πνευματική υγεία[9].

Είναι μια πρόσκληση, μια πρόκληση, ένας στίβος, ένα άθλημα. Αξίζει κανείς ν' αγωνισθεί για τη νίκη. Θα 'ναι ένας νικημένος νικητής. Θα 'ναι ένας αθλητής και όχι ένας κακομοίρης μοιρολάτρης, μειονεκτικός, μικρός, σκληρός. Λέγει ο άγιος Διάδοχος επίσκοπος Φωτικής: «Ο υπομείνας χρόνιον ασθένειαν αγογγύστως ως μάρτυς παραληφθήσεται». Βλέπετε μία εντελώς άλλη διάσταση της ασθένειας. Ο κλινήρης, ο ανήμπορος, ο πονεμένος, δεν είναι καταδικασμένος, η αγόγγυστη υπομονή του μπορεί να τον κάνει μέγα, να τον κατατάξει μετά των μεγαλομαρτύρων. Αν η σωματική ασθένεια θεράπευε την παρόμοια ψυχική, το θαύμα επιτελέσθηκε. Ας μη αγνοούμε και αυτή την άλλη σημαντική διάσταση.

Η Εκκλησία είναι υπέρ της ανιδιοτελούς αυτοθυσίας και κατά της ιδιοτελούς αυτοκτονίας, υπέρ του ειρηνικού, ανεπαίσχυντου και ανώδυνου θανάτου και κατά της εγωιστικής ευθανασίας. Δεν επιτρέπεται να πάρουμε ούτε τη δική μας ζωή ούτε των άλλων. Όπως ωραία ειπώθηκε «επιβίωση χωρίς προοπτική ζωής είναι προσκόλληση στα γήινα, άρνηση αιωνιότητος και απόρριψη της ευεργετικής για την ψυχή διαστάσεως του γεγονότος του θανάτου. Η διά της βίας προσπάθεια διατήρησης στη ζωή αποτελεί έκφραση της ανάγκης για αθανασία των ανθρώπων, αλλά, όταν περιορίζεται μόνο στο βιολογικό επίπεδο, είναι απόδειξη ολιγοπιστίας και επιγειότητος. Όπως δεν δικαιούμεθα να επισπεύσουμε τον θάνατο, δεν δικαιούμεθα και να τον παρατείνουμε. Οφείλουμε να τον αποδεχθούμε και να τον σεβαστούμε»**[10]**.

Ο θεατρικός συγγραφέας Ιονέσκο πριν τριάντα χρόνια έλεγε: «Το κύριο πρόβλημα του είναι μας έπεσε στη λήθη, το πρόβλημα του θανάτου. Το έσχατο τέλος έχει

εξοριστεί από τη σκέψη μας, γιατί έχουμε μόνο άμεσους στόχους μπροστά στα μάτια μας... Δεν γνωρίζουμε τι είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε, ούτε προς τα που πρέπει να πάμε. Εφ' όσον μονάχα θέλουμε να ζήσουμε, μας έγινε αβίωτη η ζωή» **[11]**. Είναι πικρή η αλήθεια. Το άδηλο του θανάτου είναι επίσης έργο της θείας Πρόνοιας. Σκεφθείτε να γνώριζε ο άνθρωπος πότε επακριβώς θα πεθάνει. Θα ήταν πιο ζούγκλα η ζωή μας. Θα ήταν ανυπόφορη αυτή η ακριβής αναμονή της γνωστής τελευταίας ώρας. Δεν τα γνωρίζουμε όλα. Ίσως είναι καλύτερα. Δεν μπορούμε σε όλα ν' απαντήσουμε εύκολα και αμέσως.

[Συνεχίζεται]

9. Μαντζαρίδη Ι. Γ., «Θεολογική προβληματική των μεταμοσχεύσεων», Εκκλησία και Μεταμοσχεύσεις, Αθήνα 2001, σσ. 253- 257.
10. Χατζηνικολάου Νικολάου αρχιμ. (νυν μητροπ. Μεσογαίας), «Πνευματική ηθική και παθολογία των μεταμοσχεύσεων», Εκκλησία και Μεταμοσχεύσεις, σ. 299.
11. Μπακογιάννη Π. Βασιλείου αρχιμ., Μετά, θάνατον, Αθήνα 1992³, σ. 14.